

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.293/2019/5. szám

A Szegedi Ítéltábla a Bálint Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Bálint Gábor ügyvéd által képviselt felperesnek - Dr. Bába István ügyvéd által képviselt I. r. és a Litter & Bíró Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Litter Zsuzsanna) által képviselt II. r. alperesek ellen személyiségvédelmi igény érvényesítése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2019. május 14. napján kelt 7.P.21.729/2018/31. számú kiegészítő ítéletével kiegészített 2019. április 9. napján kelt 7.P.21.729/2018/23. számú ítélete ellen a II. r. alperes 24. sorszám és az I. r. alperes 27. és 30. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az elsőfokú bíróság ítéletét kijavítja akként, hogy a felperes által az államnak fizetendő eljárási illeték összege 120 000 (százhuszezer) Ft.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. r. alperest, hogy 15 napon belül külön-külön fizessenek meg a felperesnek 63 500 (hatvanháromezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a II. r. alperest, hogy fizessen meg az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak 80 000 (nyolcvanezer) Ft másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A (Sz.) Zrt. fizetéseképtelensége kapcsán indult büntetőeljárásban az ügyészség a cég három volt igazgatósági tagja ellen emelt vádat társtettesként elkövetett, a hitelezők kielégítésének megghiúsításával járó és különösen jelentős mértékű tényleges vagyonsökkenést eredményező csődbüntett miatt. A vádirat a felperes - **(település neve)** Megyei Jogú Város polgármestere - vonatkozásában semmilyen megállapítást, utalást nem tartalmaz.

A büntetőügyben 2018. november 5. napján megtartott tárgyaláson az ügyész védőbeszéde és az I. r. vádlott védőjének védőbeszéde hangzott el, amely tárgyaláson az I. r. alperes megjelent. Az **(TV neve)** TV „**(műsor címe)**” című műsorának 2018. november 6. napi adásában az I. r. alperessel interjú készült, melyben többek között a következők hangzottak el:

Műsorvezető: „Most akkor válasszuk itt ketté a témát, ugye ismét fölvetette a szocialista politikus érintettségét, vagy esetleges érintettségét. Ön évek óta állítja, hogy a **(Sz.)** csoport vezetőinek gyakorlatilag a város politikusai segítséget nyújtanak, sőt a szálak a **(felperes neve)-(másik politikus neve)** pároshoz vezetnek, már néhány évvel ezelőtt is úgy fogalmazott. Ezt milyen bizonyítékok támasztják alá?”

I. r. alperes: „Hát nagyon fontos azt kiemelni, hogy ezt nem én állítom, hanem az ügyészség a vádiratában mondja. Nevezetesen, ahogyan most itt ügyész is a bejátszásban elmondta, vagy megerősítette, a **(Sz.)** egyfajta bankként működött **(település neve)**en, gyakorlatilag a helyett, hogy a kisvállalkozókat, a neki dolgozó alvállalkozókat kifizette volna, helyette több tíz-, meg több százmilliós kölcsönöket nyújtott különböző gazdasági társaságoknak és magánszemélyeknek, és ezen kölcsönök közül a legnagyobb tétel, egy 430 milliós tétel az nem máshoz vándorolt, mint a szegedi önkormányzati reptér jelenlegi vezetőjéhez, aki korábban **(másik politikus neve)** személyi sofőrje volt, úgyhogy itt nem kevesebbről van szó, minthogy az alvállalkozóktól ellopott pénzeket kitalicskázták a **(Sz.)-cégcsoportból (másik politikus neve)** sofőrjének cégéhez és még egyszer mondom ez a 15 vádpont egyike, ez alapján, többek között ez alapján a tranzakció alapján kéri az ügyész azt, hogy nagyon helyesen a **(település neve)-i** Járásbíróság ültesse rács mögé az érintetteket.”

Az interjúban ezt követően arról van szó, az I. r. alperes az ügyben milyen döntést vár, az alvállalkozók az önkormányzathoz eredménytelenül fordultak, az alvállalkozók követelésének kielégítése érdekében az I. r. alperes és az állam részéről milyen cselekmények történtek.

A II. r. alperes kiadásában megjelenő **(internetes újság neve)** internetes sajtótermék 2018. november 7-i számában „**(felperes neve)** és **(másik politikus neve)** áll a **(Sz.)** fővádlottak mögött - állítja az ügyészség” címmel jelent meg írás, mely a címet követően a következőket tartalmazza: „És ez a büntetőügy vádiratában is részletesen szerepel. Egy 400 milliós tétel **(másik politikus neve)** sofőrjéhez vándorolt - állítja I.rendű alperes neve, a károsultak jogi képviselője. Az alvállalkozóktól ellopott pénzeket kitalicskázták a **(Sz.)-cégcsoportból (másik politikus neve)** sofőrjének cégéhez, és ez csak a 15 vádpont egyike - magyarázta az **(TV neve)** TV műsorában 03:19-től a károsultak jogi képviselője. I.rendű alperes neve azt is állítja, és szerinte ezt a vádirat és az ügyészség is megerősíti, hogy felperes neve és **(másik politikus neve)** áll az ügy fővádlottjai mögött, a jogász szerint a pénzek egy jelentős része is a baloldali politikusoknál landolt.” A cikk a továbbiakban az I. r. alperesnek az **(TV neve)** TV műsorában elhangzott nyilatkozatait idézi.

Az ugyancsak a II. r. alperes kiadásában megjelenő **(időszaki lap neve)** című időszaki lap 2018. november 9-i lapszámában a 2. oldalon „**(felperes neve)** és **(másik politikus neve)** áll a **(Sz.)** fővádlottak mögött - állítja az ügyészség” címmel közölt írást, amely szintén tartalmazza a **(internetes újság neve)** internetes sajtótermékben megjelent, a fenti cikkben idézetteket, míg a továbbiakban beszámol a riportban elhangzottakról.

A felperes keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg, az I. r. alperes megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát az **(TV neve) TV „(műsor címe)”** című műsorának 2018. november 6-i adásában tett azon valótlan tényállításával, amely szerint a **(Sz.)** Zrt. működésével összefüggésben benyújtott ügyészégi vádirat tartalmazza, hogy a szálak a felpereshez vezetnek, míg a II. r. alperes a **(internetes újság neve)** elnevezésű internetes sajtótermék 2018. november 7-i és a **(időszaki lap neve)** elnevezésű időszaki lap 2018. november 9-i számában közreadott azon valótlan tény híresztelésével, amely szerint a **(Sz.)** Zrt. vagyonából kikerült pénzek jelentős része a felperesnél landolt. Kérte, a bíróság tiltsa el az alpereseket a további jogsértéstől, kötelezze nyilvános elégtételadásra az I. r. alperest az **(TV neve) TV „(műsor címe)”** című műsorában, a II. r. alperest a **(internetes újság neve)** elnevezésű internetes sajtóteremének nyitólapján 8 napig elérhetően, a **(időszaki lap neve)** elnevezésű időszaki lap címlapján, továbbá kötelezze az alpereseket külön-külön 2 000 000 Ft sérelemdíj megfizetésére. Hivatkozott arra, a **(Sz.)** Zrt. működésével összefüggésben az ügyészség által benyújtott vádiratban semmilyen megállapítás nem található a személyét érintően, ezért az I. r. alperes valótlan tényként közölte, az ügyészség vádirata tartalmazza, hogy a szálak hozzá vezetnek. E nyilatkozatával azt a hamis látszatot keltette, a vádhatóság megítélése szerint a bűncselekmény elkövetőivel együttműködött, segítséget nyújtott a bűncselekmény elkövetéséhez. A II. r. alperes által kiadott sajtótermékek közléseit azért tartotta jogellenesnek, mert valótlan tényként híresztelték, hogy a **(Sz.)** Zrt. vagyonából kikerült vagyontömeg egy része hozzá került. Véleménye szerint ezek a közlések a társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolják, tekintélyét rombolják, mely következtében a megjelölt személyhez fűződő joga sérült. Utalt arra, a személyhez fűződő jogok védelme a közszereplő polgármesterre is kiterjed, nem köteles eltérni olyan tényközléseket, amelyek nyíltan azt sejtetik, hogy közhatalmi helyzetével visszaélve jogellenesen, akár büntetőjogi úton üldözendő cselekményt követett el. A sérelemdíjösszezszerűségével kapcsolatban előadta, az őt ért jogsértés és az alperesi felróhatóság kiemelkedő mértékű, a megjelölt összeg alkalmas arra, hogy az alperesek a továbbiakban tartózkodjanak a hasonló jogsértésektől.

Az I. r. alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Érvelése szerint nem ő állította a sérelmezett közlésben foglaltakat, hanem ezt kifejezetten az ügyészégi vádirat tartalmazza, e tény a nyilatkozata elején a műsorban nyilvánvalóvá tette. Utóbb a perfelvételi tárgyaláson arra hivatkozott, nem azt állította, hogy vádiratban olyan megállapítások szerepelnek, amelyek szerint a **(Sz.)** ügyben a szálak a felpereshez vezetnek, hanem azt mondta el, mi szerepel a vádiratban. Mindezekre tekintettel álláspontja szerint nem sértette meg a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Összezszerűségében is vitatta a sérelemdíj iránti igényt.

A II. r. alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Védekezése szerint a sérelmezett írásokban az I. r. alperes által elmondottakat tette közzé, ahhoz kapcsolódóan véleményt, értéktételeket nem fogalmazott meg. Ebből következően az Alkotmánybíróság IV/311/2017. számú határozata alapján a közlés nem lehet jogsértő. Az elhangzott tényállítások valóságtartalmának ellenőrzésére nem kötelezhető. Kifejtette, a cikk teljes szövegének és összefüggéseinek vizsgálata alapján megállapítható, hogy egy folyamatban lévő büntetőeljárásról tudósított, a megvádolt személyek kötelesek tenni a vád tárgyává tett cselekmény társadalmi megítélését, megvitatását, nyilvánosságra hozatalát. A sérelemdíj iránti követelést elsődlegesen a jogsértés csekély súlyára tekintettel alaptalannak, másodlagosan az esetlegesen fennálló érdeksérelem alapján eltúlzottnak tartotta.

Az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletével megállapította, a felperes jóhírnévhez fűződő

személyiségi jogait megsértette az I. r. alperes az **(TV neve)** TV „**(műsor címe)**” című műsorának 2018. november 6-i adásában tett azon valótlan tényállításával, amely szerint a **(Sz.)** Zrt. működésével összefüggésben benyújtott ügyészégi vádirat tartalmazza, hogy a szálak a felpereshez vezetnek, míg a II. r. alperes a **(internetes újság neve)** elnevezésű internetes sajtótermék 2018. november 7-i és a **(időszaki lap neve)** elnevezésű időszaki lap 2018. november 9-i számában közreadott azon valótlan tény híresztelésével, amely szerint a **(Sz.)** Zrt. vagyonából kikerült pénzek jelentős része a felperesnél landolt. Eltiltotta az alpereseket a további jogsértéstől. Kötelezte a II. r. alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül a **(internetes újság neve)** elnevezésű internetes sajtótermék nyitólapján, 8 napig elérhető módon és az általa kiadott **(időszaki lap neve)** elnevezésű időszaki lap címlapján saját költségén tegye közzé az ítélet rendelkező részét, továbbá azon nyilatkozatát, amely szerint a felperestől elnézést kér a valótlan tényhíresztelés miatt. Kötelezte az alpereseket külön-külön 1 000 000 Ft sérelemdíj megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alpereseket, hogy külön-külön fizessenek meg a felperesnek 190 500 Ft perköltséget. Kötelezte az I. r. alperest 60 000 Ft, a II. r. alperest összességében 120 000 Ft, míg a felperest 120 000 Ft eljárási illeték megfizetésére. Határozatának indokolása szerint a felperes által sérelmezett közlések tényállítások, ezt az alperesek nem vitatták. Megállapította, a vádiratban a felperesre vonatkozóan utalás sincs, mely következtében az I. r. alperes egyrészt valótlanul állította, hogy a szálak a **(Sz.)** ügyben a felpereshez vezetnek, másrészt, hogy ezt az ügyészi vádirat tartalmazza. Megállapította a riport kép- és hangfelvétele alapján, hogy a II. r. alperes vonatkozásában sérelmezett tényállítás nem az I. r. alperestől származik, a riportban illet az I. r. alperes nem állított. Következésképpen a felperes által sérelmezett tényállítás a II. r. alperes saját önálló közlése, és nem más személy kijelentéseit hűen visszaadó nyilatkozat. Hozzátette, a kifogásolt közlés nem sajtótájékoztató hangzott el, ezért a jogvita elbírálása szempontjából a II. r. alperes által hivatkozott AB határozat nem irányadó, ezért a II. r. alperes felelősége akkor is fennállna, ha az I. r. alperes nyilatkozatát hűen, saját értékelés nélkül adta volna közre. Mindebből következően a tévériport felhasználása és utánközlése során - a sajtójogi felelősségre figyelemmel - a közlés valóságtartalmának bizonyítása a II. r. alperest terhelte, amelynek nem tett eleget. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, a sérelmezett tényállítások valótlanok, és azok sértő, bántó jellegűek, mivel bűncselekmény elkövetését állítják a felperesről. Erre figyelemmel megállapította a jogsértés tényét, eltiltotta az alpereseket a további jogsértéstől, valamint a II. r. alperest kötelezte nyilvános elégtételadásra. Nem találta megalapozottnak az I. r. alperes esetében az elégtételadásra kötelezés iránti keresetet, mivel az **(TV neve)** TV köztudomásúan megszűnt. A sérelemdíj mértéke kapcsán figyelembe vette, a valótlan tényállításoknak büntetőjogi következményei lehetnek, az I. r. alperes a vádirat ismeretében állított valótlanságot, míg a II. r. alperes az utánközlés előtt a tényállítása valótlanság tartalmát nem ellenőrizte, és a jogsértés a felperesről kialakított értékítéletet hátrányosan befolyásolhatja.

Az ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést.

Az I. r. alperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. A másodfokú bíróságtól gyakorolni kért felülbírálati jogkörként a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (a továbbiakban. Pp.) 369. § (1) bekezdését, (3) bekezdés a) és c) pontját jelölte meg. Hangsúlyozta, a riportból egyértelműen kitűnik, nem azt mondta, hogy a vádirat tartalmazza a felperes által sérelmesnek tartott állítást, hanem azt, mi szerepel a vádiratban. Ez következik abból, hogy a „nevezetesen” kifejezés után a felperes semmilyen formában nem szerepel, vagyis rá nem vonatkozik a közlés. A riportban elmondta, melyik vállalkozó esetében látja fennállni az összefüggést, de az nem a felperessel kapcsolatos, ezért jogsértés nem történt a részéről. Kiemelte, a

felperes keresete akkor lenne alapos, ha a riporter kérdésére olyan választ adott volna, hogy évek óta ezt állítja, és ezt a vádirat szó szerint tartalmazza. A jogsértés megállapíthatóságának hiánya miatt alaptalannak tartotta a további kereseti kérelmeket.

A II. r. alperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a sérelemdíj összegének 200 000 Ft-ra leszállítását, és az elégtételadás körében az internetes közzététel 3 óra időtartamban történő meghatározását kérte. A gyakorolni kért felülbírálati jogkörként ugyancsak a Pp. 369. § (1) bekezdését, valamint a (3) bekezdés c) pontját jelölte meg. Fellebbezésének érvelése szerint a sérelmezett közlésben összefüggéseket tárt fel, az I. r. alperes nyilatkozatából vont le következtetéseket a közvélemény számára. Ezáltal a közlés véleménynyilvánításnak minősül, amely nem sérthet személyiségi jogot, mivel az nem indokolatlanul sértő, bántó, lealázó. Hangsúlyozta, az I. r. alperesi megnyilvánulások nem lépték túl a közügyek demokratikus megvitatásának elfogadott kereteit, a felperes jóhírnevének védelmével szemben a közéleti vitában kifejtett politikai véleménynyilvánítás szabadsága élvez elsőbbséget. Az elégtételadással kapcsolatban előadta, annak időtartama túlzó, nincs arányban a vélt jogsérelemmel. Hivatkozása szerint a (online oldal neve) online felületen a kifogásolt cikk kevesebb mint három óra időtartamban volt a weboldal nyitólapján elérhető, ezt követően átkerült a közéleti - politikai rovat cikkei közé. Kifogásolta a sérelemdíj összezszerűségével kapcsolatban, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, a II. r. alperes kizárólag az I. r. alperesi véleménynyilvánítást vette át, ahhoz mindössze a jogsértőnek tekintett egy mondatot tette hozzá, ezért nem tekinthető arányosnak azonos összegben meghatározni a sérelemdíj összegét. Kifogásolta, az elsőfokú bíróság nem indokolta az általa előadottak figyelmen kívül hagyását, és a vétkességét nem mérlegelte. Utalt arra, a sérelemdíj összegének meghatározásakor a közrehatást és az egyéb körülményeket is figyelembe kell venni.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult annak helyes indokaira figyelemmel. Hivatkozott arra, az alperesi fellebbezések meg nem engedett ellenkérelm-változtatásokon alapulnak. Hangsúlyozta, a felperes mint közszereplő a valótlan tényállítás, illetve híresztelés тұrésére nem köteles. A sérelemdíj mértékét érintően fenntartotta az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az ítélet tábla előrebocsátja, az elsőfokú ítélet adminisztrációs hiba folytán tévesen tünteti fel a felperes által az államnak fizetendő eljárási illeték számmal jelölt összegét, ezért az ítélet tábla a Pp. 352. § (1) bekezdése és 353. §-a alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írtak szerint kijavította.

A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) bekezdés d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kért, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik, továbbá hogy felülbírálati jogkörei közül melynek vagy melyeknek a gyakorlását kéri a másodfokú bíróságtól.

Az alperesek a Pp. 369. § (1) bekezdését megjelölve hivatkoztak az eljárásjogi felülbírálati jogkör gyakorlására, azonban a fellebbezésük indokolásában nem jelöltek meg olyan eljárási szabályt, amelyet az elsőfokú bíróság megsértette volna. Ezért az ítéletábra csak anyagi jogi felülbírálatot végezhetett.

A II. r. alperes ugyan kifejezetten - azaz a Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontját megjelölve - nem kérte az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott döntés felülmérlegelését, ugyanakkor részletesen kifejtette, hogy a sérelemdíj összecszerűségét milyen okból vitatja, ezért az ítéletábra úgy tekintette, a II. r. alperes fellebbezése az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott döntés felülmérlegelésére irányuló kérelmet is magában foglalja.

Ennek megfelelően a felülbírálat keretében - a fellebbezésben megjelölt (illetve megjelöltnak tekintett) gyakorolni kért felülbírálati jogköröket és a fellebbezés indokait is figyelembe véve - az ítéletábrának azt kellett vizsgálnia, szükséges-e a tényállás kiegészítése, az elsőfokú bíróság ítélete megfelel-e az anyagi jogszabályoknak, ténymegállapításai és az abból levont következtetései helytállóak-e, valamint a II. r. alperest terhelő sérelemdíj összegének megváltoztatása indokolt-e.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. §-a generálklauzulaként fogalmazza meg valamennyi személyiségi jog védelmét. A Ptk. 2:43. §-a által nevesített személyiségi jogok körébe tartozik a jóhírnév megsértése [Ptk. 2:43. § g) pont]. A jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényről állít vagy híresztel, vagy valós tényről hamis színben tüntet fel [Ptk. 2:45. § (2) bekezdés]. A híresztelés akkor valósul meg, ha valaki nem saját tudomását közli másokkal, hanem másától szerzett valótlan információt ad tovább, azaz terjeszti. A híresztelés tehát a más nyilatkozatának a közreadását jelenti (EBH2001. 514., BDT2012. 2742.). Ebből következően tények esetében a véleménynyilvánítás szabadsága nem korlátlan, az csak az értékítéletre, az egyén személyes véleményére terjed ki minden esetben. Közéleti szereplő - amelynek nem vitásan a felperes is minősül - tekintetében is irányadóak a fentiek. A hamis tényállításokkal szemben igényelhet jogi védelmet, különösen ha a nyilatkozó személy kifejezetten tudatában van a közlés valótlanosságának, vagy foglalkozása, hivatása gyakorlásának szabályai szerint elvárható lett volna tőle a tények valóságtartalmának vizsgálata, de a véleménynyilvánítási alapjog felelős gyakorlásából adódó gondosságot elmulasztotta [7/2014.(III.7.) AB határozat 62. bek., 13/2014.(IV.18.) AB határozat 41. bek.]. Helytállóan vizsgálta ennek megfelelően az elsőfokú bíróság, hogy a per tárgyát képező közlések tényállítások vagy véleménynyilvánítások, és ugyancsak helyesen ismertette ezek elhatárolásának szempontjait. Ennek során a lefolytatott bizonyítás alapján megállapította és rögzítette, hogy az **(TV neve) TV. „(műsor címe)”** című műsorának 2018. november 6. napi adásában az I. r. alperes részéről pontosan mi hangzott el, és a büntetőügyben benyújtott vádirat a felperest érintően semmilyen megállapítást, utalást nem tartalmaz, melyek a másodfokú eljárásban már nem voltak vitatottak, ezért a felülbírálat tárgyát a sérelmezett közlések jogi minősítése, értelmezése képezte.

A felperes álláspontjával ellentétben az I. r. alperes fellebbezésében előadottak nem tekintendők ellenkérelem-változtatásnak, ezzel megegyező tartalmú védekezést a perfelvételi tárgyaláson is előterjesztett, ezért az érdemben elbírálható.

Egyetért az ítéletábra az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával, hogy az I. r. alperes a vele készült interjúban azt állította, a vádirat tartalmazza, hogy a **(Sz.)** ügyben a szálak a felpereshez

vezetnek. A jóhírnévhez fűződő személyiségvédelmi igény érvényesítése iránti perekben is irányadónak kell tekinteni a Legfelsőbb Bíróság PK. 12. számú állásfoglalását. Annak iránymutatása szerint a jogsértés elbírásánál nem lehet a használt kifejezéseket elszigetelten vizsgálni, tekintettel kell lenni a szöveggörnyezetre is, és az egymáshoz tartalmilag szorosan kapcsolódó, egymással összetartozó részeket összefüggésükben kell vizsgálni (PK. 12.II. ponthoz fűzött indokolás). Lényeges továbbá, a közlés személyiségi jogsértő jellegének megítélésénél jelentősége van annak, hogy amennyiben a kifogásolt közleménynek több lehetséges értelmezése is van, és ebből legalább egy alkalmas a jogsérelem megállapítására, akkor ezen értelmezést kell az érintett szempontjából alapul venni. A méltányos értelmezés elve szerint a közlésben rejlő értelmezési nehézségek hátrányai nem terhelhetők az érintettre. A műsorvezető kérdésében az szerepel, hogy „a szálak a **(felperes neve)-(másik politikus neve)** pároshoz vezetnek”, melyre az I. r. alperes válaszolta, hogy azt az ügyészség a vádiratban mondja, amely kijelentés tartalma az, hogy a vádiratban szerepel ilyen megállapítás. Ezáltal pedig a sérelmezett közlés az I. r. alperestől származik, amely nem vitásan tényállítás, és amely a vádirat ilyen tartalma hiányában valótlán. Az I. r. alperes e kijelentése után az interjúban a „nevezetesen” kifejezést követően valóban előadást tett a vádirat tartalmának egy részére a felperes név szerinti említése nélkül, azonban nem oly módon, hogy abból azt a következtetést vonhatná le az átlagos néző, hogy a felperesre vonatkozó megállapítást a vádirat nem tartalmaz. Az ugyanis magyarázatként kapcsolódik az első mondathoz, nem olyan eltérő tartalom, amely kizárja a felperest érintő vádiratbeli megállapítást. Mindezekre figyelemmel az I. r. alperes hivatkozásával szemben a nyilatkozata tartalmazza a sérelmezett valótlán tényállítást, mely a közmegítélés szerint alkalmas arra, hogy a felperes társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja, mivel bűncselekmény elkövetésével hozza összefüggésbe. Ezért az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az I. r. alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Az I. r. alperes a jogsértés hiányára alapítottan vitatta a személyiségi jogsértés elsőfokú bíróság által alkalmazott további jogkövetkezményeit, ezért azok más okból a Pp. 370. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel nem voltak felülbírálhatóak.

Alapítalanul hivatkozik arra, a II. r. alperes, hogy az esetében sérelmezett közlések véleménynyilvánításnak minősülnek. Ezt a fellebbezésében előadott azon új tényre alapította, hogy az érintett mondatot önálló gondolatként tette hozzá az I. r. alperes által elmondottakhoz. Az elsőfokú eljárásban ezzel szemben ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy az I. r. alperes közlését szövegűen, pontosan ismerte a cikkben. Következésképpen a II. r. alperes e hivatkozása ellenkérelem-változtatás a Pp. 7. § 4. pontja alapján, amelyre a Pp. 373. § (1) bekezdése szerint a fellebbezésben nincs lehetőség, csak ugyanezen szakasz (2) és (4) bekezdésében meghatározott feltételek esetében, amelyek jelen ügyben nem állnak fenn, ilyenre a II. r. alperes nem is hivatkozott. Nem tehető vitássá ezáltal a másodfokú eljárásban az, hogy a II. r. alperes vonatkozásában sérelmezett közlés az I. r. alperes nyilatkozataként került közzétételre. Ez az érintett cikkekből egyértelműen megállapítható, mivel az a „jogász szerint” kifejezést követi, amely egyértelműen arra utal, hogy ez az I. r. alperes állítása. Ezért a II. r. alperes a közlést mint mástól szerzett valótlán információt kívánt továbbadni, azonban az I. r. alperes ilyen kijelentést nem tett, és az állítás valóságát a II. r. alperes nem is bizonyította. A II. r. alperes közlése szintén bűncselekmény elkövetésével hozza összefüggésbe a felperest, amelyre figyelemmel helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság e közlés esetében is a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog megsértését. A további jogsértéstől történő eltiltás jogkövetkezményének alkalmazását II. r. alperes a jogsértés megállapíthatósága miatt tette vitássá, ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos rendelkezését más okból a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján nem bírálhatta felül.

Az elsőfokú bíróság a II. r. alperest a keresettel egyezően kötelezte elégtétel adására. A II. r. alperes érdemi ellenkérelmében nem tett olyan tény vagy jogállítást, illetve nem adott elő olyan jogi érvelést, ami az elégtételadás keresetben kért módjával szembeni védekezést tartalmazott volna. Ennél fogva a fellebbezésében sem volt lehetőség a védekezés ilyen tartalmú kiegészítésére a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján, e körben az ellenkérelem-változtatásnak a Pp. 373. § (2) és (4) bekezdésében meghatározott feltételei szintén nem állnak fenn, ilyenre maga a II. r. alperes sem hivatkozott. Az ítélet tábla pedig más okból - annak megjelölése hiányában - a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróságnak a II. r. alperest elégtétel adására kötelező döntését nem bírálhatta felül.

Ugyancsak alaptalan a II. r. alperes sérelemdíj fizetésére kötelező ítéleti rendelkezést támadó érvelése. A Ptk. 2:52. § (3) bekezdése a sérelemdíj összegszerűségének meghatározásához az eset összes körülményének figyelembevételét írja elő azzal, hogy különösen a sérelmet szenvedett felet ért hátrány és annak súlya, ismétlődő jellege, a felróhatóság mértéke, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatása kap jelentőséget. Lényeges emellett, hogy a sérelemdíj mint a személyiségi jogsértés egyik lehetséges szankciójának a funkciója kettős: kompenzációs szerepet tölt be a személyiségi jogsértés tekintetében, és emellett magánjogi büntetésnek is tekintendő a hasonló jogsértések megelőzésének céljával. Egyetért az ítélet tábla az elsőfokú bírósággal abban, hogy a fenti szempontokat figyelembe véve a felperes által érvényesíteni kívánt sérelemdíj összege a jogsértéssel arányban áll. Kiemeli az ítélet tábla, a II. r. alperes felróhatósága súlyos fokú, mivel az I. r. alperessel készült interjúban a sérelmezett közlés nem szerepelt, ezzel tisztában kellett lennie az interjú ismeretében, és értékelendő, hogy a felperes polgármester, akivel szemben fennálló közbizalom megingatására a perbeli közlések alkalmasak, hiszen személyét bűncselekmény elkövetésével hozza összefüggésbe.

A II. r. alperes az elsőfokú eljárás során a sérelemdíj összegét érintően csak arra hivatkozott, hogy az eltúlzott az érdeksérelemre tekintettel, melyet az elsőfokú bíróság mérlegelt, ezért nem volt a II. r. alperes által előadott olyan körülmény, amelyet az elsőfokú bíróság indokolás nélkül figyelmen kívül hagyott volna. Közrehatás a felperes részéről pedig nem állapítható meg, a II. r. alperes nem is indokolta, hogy az miként állna fenn. A II. r. alperes fellebbezésében mindemellett csak általánosságban hivatkozott további egyéb körülményekre, amelyek azonban konkrétumok megjelölése nélkül a felülmérlegelésre nem adhatnak alapot.

A kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperesek fellebbezése eredménytelennek bizonyult, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelesek a felperesnek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a szerint megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költségei megfizetésére.

A fellebbezés eredménytelenségére tekintettel az alperesek kötelesek viselni a másodfokú eljárási illetéket a Pp. 101. § (1) és 102. § (1) bekezdése alapján, amelyet az I. r. alperes már teljesített a fellebbezése előterjesztésekor, ezért az ítélet tábla annak megfizetésére nem kötelezte.

S z e g e d, 2019. szeptember 25.

Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Tolna András sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró